

ONDER JOUW HUID

Margareth Hillebrandt

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, november 2021

© 2021 Margareth Hillebrandt

Auteur: Margareth Hillebrandt

Redactie: Theo van Rijn

Foto voorkant: Shutterstock

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoordde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931921-6-4

Lena - 2020

Soms lijkt mijn leven een misplaatste grap. Het gevoel dat mijn bestaan zinloos is, bekruipt me steeds vaker. Dat gevoel moet stoppen, maar ik weet niet hoe. Het blijft in mijn hoofd rondtollen als een knikker die door een knikkerbaan raast. Aan het einde is er iedere keer weer die onzichtbare hand, die hem er opnieuw ingooit. In de eenzaamheid van mijn huis is die perpetuum mobile een niet aflatende bron van sombere gedachten. Ik word er gek van.

Door mijn medicijnen te slikken, en nog een extra temazepam, kan ik dankzij de vergetelheid van de slaap tijdelijk aan die somberheid ontsnappen en een paar uur wegdrijven naar een gelukkiger oord. Als ik mazzel heb, word ik de volgende ochtend met een redelijk helder hoofd wakker en realiseer ik me dat ik in een van mijn depressieve periodes zit. Dat het ook weer overgaat. Maar ik moet oppassen. De depressies duren steeds langer. In plaats van een dag soms dagen, of zelfs weken. Een zee aan negatieve gedachten dringt keer op keer mijn bewustzijn binnen. Het is alsof een olietanker zijn lading heeft verloren, waardoor met olie vervuilde golven aanspoelen en zich weer terugtrekken. Wat achterblijft is de kleverige zwarte substantie waarin alles sterft.

Ik staar naar de verdroogde vetplanten in de vensterbank, die zien eruit zoals ik me voel: verlept, levenloos en overbodig. Niemand krijgt het voor elkaar om vetplanten dood te laten gaan en ik normaal gesproken zeker niet. Ik ben immers gek op alles wat groen is, maar nu is alles anders. De bloemen van de Kalanchoë zijn verdroogd, de ronde gekartelde bladeren aan de uiteinden verdord en bruingekleurd.

Een verschijning voor mijn raam doet me even ontsnappen aan de donkere wolk van somberheid. De vrouw voor het raam,

mijn buurvrouw, lijkt me vreemd genoeg te beschouwen als een vriendin. Haar vrolijkheid en schoonheid stralen een beetje af op mij. Toch is mijn gevoel dubbel. In mijn hoofd heerst een strijd tussen jaloezie en een minuscuul sprankje blijheid. De jaloezie lijkt te winnen. Ik zou zo graag willen zijn zoals zij, maar ik heb geen idee hoe dat moet. Voor mijn raam staat het onbereikbare ideaalbeeld te gebaren dat ik de deur moet opendoen.

Bij mijn buurvrouw is alles mooier en beter; haar huis, de inrichting daarvan, maar vooral zichzelf. Ik moet denken aan het lied: *Zelfs je naam is mooi*, van Henk Westbroek. Veerle heet je, en je naam is inderdaad mooier dan van ieder ander met dezelfde naam. Die mooie zin in het liefdeslied geeft aan hoe liefde alles mooier maakt. Bij mij voert een andere gemoedstoestand de boventoon als ik naar je kijk; die van bewondering en verwondering, maar tegelijkertijd is er ook dat uiterst negatieve en desastreuze gevoel van afgunst. Het maakt al mijn gedachten lelijker.

‘Veerle,’ zeg ik als ik de deur opendoe. Hardop uitgesproken overvalt de lichtheid van die naam me opnieuw als een zwoel zomerbriesje. Het contrast met mijn eigen naam is groot. Lena klinkt eerder als een vastgezogen laars in vette klei.

Veerle is een adembenemende schoonheid. Slank met subtiele rondingen op plaatsen waar ze horen die nog eens worden geaccentueerd door de mooie kleding die ze draagt. Ze heeft een fijngesneden gezicht dat wordt omlijst door goudbruine krullen. Zij is niet de enige mooie vrouw die ik ken, maar zij is wel degene die zich op een bijzondere manier onderscheidt van andere schoonheden. Waarmee ze ieders aandacht trekt, is haar zelfbewuste en sierlijke manier van lopen. Schouders laag, lange hals, hoofd geheven. Ze beweegt zich voort alsof ze danst. Haar krullen dansen mee.

Vanachter haar rug tovert ze een veelkleurig veldboeket tevoorschijn.

Verbouwereerd staar ik ernaar. ‘Waarvoor is dat?’

‘Dat is om je om te kopen,’ haar ogen schitteren.

‘O,’ zeg ik zonder me te bewegen. Ze staat nog steeds in de

deuropening met het boeket in haar vooruitgestoken armen. 'Nou pak aan, ze zijn voor jou, hoor.'

Omdat ik bijna niet kan geloven dat iemand mij bloemen wil geven, pak ik het immense boeket met enige aarzeling aan en klem het dan tegen mijn borst alsof ik het nooit meer wil loslaten.

In de ogen van Veerle zie ik iets veranderen. Blijdschap maakt plaats voor bezorgdheid. 'Gaat het weer niet zo goed vandaag?'

Ik schud mijn hoofd.

'Bedoel je dat het juist wél goed gaat?'

Weer schud ik mijn hoofd.

'Oké,' zegt ze. 'Mag ik even binnenkomen? Dan kunnen we erover praten. Misschien heb ik iets te melden wat je zal opvrolijken.' Met zachte dwang draait ze mij aan mijn schouders om en duwt me voor zich uit. Ik heb helemaal geen zin om te praten. Onwillig doe ik een paar passen vooruit. Plotseling schaam ik me voor de trieste aanblik van mijn huiskamer. Door háár ogen kijk ik rond in mijn rommelige woning. De bank en de stoelen zijn bezaaid met oude kranten, ongeopende post en reclamefolders. Er liggen kruimels op de vloer. De vervuilde open keuken is er het ergst aan toe. Die straalt een en al triestheid uit. Pas nu heb ik in de gaten wat een puinhoop het is. Veerle neemt alles in zich op, pakt me bij mijn bovenarmen en dwingt mij haar aan te kijken. 'Hoelang is dit al gaande, Lena?'

Ik haal mijn schouders op. Ik weet het zelf niet meer zo goed. Wanneer was het ook alweer dat ik op mijn werk van het groepje secretaresses die niets verhullende en zoveelste sneer moest incasseren over mijn uiterlijk. Of ik bij het Leger des Heils had gewinkeld, of had ik soms lopen graaien in de kledingcontainers? Was dat twee weken geleden, of langer? In ieder geval had ik me daarna ziek gemeld. Die meiden moesten hun bek houden. Lieten ze me nou maar gewoon met rust, zoals de meeste mannen deden, behalve Eric dan, mijn afdelingschef, die leek er een sport van te maken om mij te kleineren. Dat veel mannelijke collega's mij negeerden vond ik niet prettig, maar wel lekker

rustig. Als je niet wordt opgemerkt, kun je ook geen wrevel opwekken en worden gekwetst.

Zwijgend en afwachtend kijkt Veerle mij aan, ik wend mijn blik af en pluk aan een bloem in het veldboeket.

‘Kom,’ zegt ze, ‘laten we die eerst in het water zetten. Heb je een grote vaas?’

Ik wijs naar de keuken en volg haar met mijn ogen als ze de deuren van de keukenkasten opentrekt.

‘Kijk, deze is prima.’ Ze houdt een exemplaar van donker rookglas omhoog. Eigenlijk is het een glazen windlicht. Er hoort een kaars in, maar als vaas kan het ook. Daar zou ik nou nooit zijn opgekomen, maar Veerle denkt creatief. Ze pelt de bos, die ik nog steeds krampachtig tegen me aandruk, uit mijn handen, vult het windlicht met water en snijdt de takken schuin af. De bloemen schikt ze op een kundige manier tot een prachtig boeket. De kleuren en de vrolijke speelsheid van de bloemen doen iets met me. Ik wrijf in mijn ogen.

Opeens dringt het vervreemdende beeld zich aan mij op van ons tweeën, hier in de kleine keuken aan het smoezelige aanrecht met de aangekoekte borden. *The beauty and the beast*. Veerle schuift de vuile vaat opzij om plaats te maken. De suède voetzolen van mijn Spaanse sloffen blijven een beetje plakken aan het linoleum. Het gevoel van schaamte overvalt me weer. Mijn huis geeft zo’n troosteloos beeld. Ik moet met mijn slonzige, bevlekte kleding, mijn bleke gezicht en het vette piekerige haar hetzelfde deerniswekkende gevoel bij haar oproepen. Veerle staat als een bijna lichtgevende fee te midden van de troep. Een huivering trekt door mijn schouders waarmee ik de lethargie figuurlijk van mij afschud. Dan kom ik in beweging.

‘Wil je koffie?’ vraag ik.

Veerle kijkt verrast. ‘Graag,’ zegt ze.

Ze loopt naar de tafel waar ze ruimte maakt voor de vaas met bloemen, dan keert ze terug naar de keuken waar ik het Nespresso-apparaat vul met water. Ik was twee kopjes af, doe

een cupje in het apparaat en zet het aan. Als het brommende geluid de ruimte vult, legt Veerle een hand op mijn schouder. Ze zegt iets, maar door het lawaai kan ik haar niet verstaan. Ingespannen herhaal ik de handelingen: de schuif openen, cupje erin, weer dichtschuiven, kopje eronder, knopje indrukken. Het kost me optimale concentratie. Mijn hand trilt als ik haar het kopje aanreik.

Als we zitten, zegt Veerle: 'Ik kwam je eigenlijk om een gunst vragen, maar ik weet niet of dit het juiste moment is.'

Ik ben verbaasd. Mijn buurvrouw, mijn grote voorbeeld, de vrouw die alles heeft, of in ieder geval kan krijgen, komt mij om een gunst vragen. Dat betekent dus dat ze mij serieus neemt. Wat een verschil met de collega's op mijn werk. Terwijl ik een slok van mijn koffie neem, kijk ik haar nieuwsgierig aan. Veerles ogen dwalen opnieuw door mijn rommelige kamer. Zie ik haar nu aarzelen? Dan zegt ze kordaat: 'Als jij nu eerst een douche neemt, dan ruim ik hier een beetje op. Een opgeruimd hoofd begint met een opgeruimd huis.'

In licht verzet mompel ik iets, maar ze trekt me uit mijn stoel en geeft me een duwtje richting de trap. Braaf, niet in staat om te protesteren, laat ik me leiden. Onder de douche brengt het warme water mij tot bezinning. Onafgebroken stroomt het over mijn lichaam dat steeds meer ontspannen raakt. Ik zeep me in, spoel me af, was mijn haar en spoel het uit. Ik kan me niet herinneren wanneer ik dat voor het laatst heb gedaan. Eindeloos lang sta ik onder de warme straal.

Langzaam maar zeker wordt mijn hoofd helder. De sombere gedachten spoelen met het zeepwater door het afvoerputje. Ik visualiseer dat beeld, en zie kleine gitzwarte wolkjes langs mijn lichaam naar beneden glijden om vervolgens in het riool te verdwijnen, diep de donkere grond in waar ze thuishoren. Ik lach hardop. Mijn lach gaat over in een schaterlach die niet is te stoppen. De schelle klanken weerkaatsen tegen de witte tegelmuur. Door een dwingend geklop op de deur schrik ik op. Snel

draai ik de kraan dicht. Druipend sta ik in de douchecabine te wachten op wat er komen gaat.

‘Gaat het wel goed daar?’

In de stilte, voorafgaand aan mijn antwoord, bedenik ik dat Veerle er nu helemaal van overtuigd zal zijn dat ik knettergek ben.

‘Het gaat prima,’ roep ik gehaast.

‘Waarom lach je dan zo raar?’

‘Lach ik raar?’

‘Ja, nou ja, eigenlijk wel,’ klinkt het aarzelend vanachter de deur.

‘Maak je geen zorgen,’ ik probeer mijn stem zo nonchalant mogelijk te laten klinken. ‘Ik heb gewoon een binnenpretje.’ Ter bevestiging lach ik nog maar eens hardop.

‘Nou, vooruit dan. Als je het zeker weet ga ik beneden verder met opruimen. Neem lekker de tijd.’

Terwijl de voetstappen zich van de deur verwijderen, beslis ik dat dat precies is wat ik ga doen. Voor de tweede keer was ik mijn haar. Het verkwikkende water stroomt over mijn lichaam dat steeds meer ontspant. Ik zing een van mijn favoriete liedjes, maar mijn gezang wordt abrupt onderbroken als het water opeens ijskoud wordt. Ik slaak een gil, gevolgd door een vloek. Verdomme. Veerle heeft vast de kraan in de keuken opengedraaid.

Rillend stap ik onder de douche vandaan. Al lopend naar mijn slaapkamer droog ik me af en wikkel de handdoek om mijn haar. Voor de passpiegel kijk ik naar mijn naakte lichaam. Best een goed figuur. Uit een stapel schoon wasgoed, die al weken in een hoek van de kamer ligt, trek ik een onderbroek. Het elastiek lubbert een beetje, de rek is er lang geleden uit verdwenen, net als bij mij. De beha die ik aantrek, was ooit stralend wit met een mooi lichtblauw kantje, maar vertoont nu een grauwsluiervan ouderdom.

Ik huiver in de koude kamer. Het warme dekbed lonkt naar

me. Zal ik daar nog even lekker onder verdwijnen? De gedachte aan Veerle die beneden aan het opruimen is, houdt me tegen. Ze had het toch over iets wat mij zou opvrolijken? Haastig schiet ik in een vormloos kakikleurig sweatshirt en een grijze joggingbroek. Daarna föhn ik snel mijn haar droog. De spiegel weerkaatst een, in ieder geval opgefriste, jonge vrouw, gestoken in vormloze, maar comfortabele kleding. Achter mij staat het bed met de smoezelige lakens. Het raam doe ik alvast open, om de bedompte slaaplucht te laten verdwijnen. De energie stroomt opeens door mijn lijf. Straks ga ik hier eens flink aan de slag. Maar nu eerst naar beneden. Ik ben benieuwd wat Veerle mij wil vragen.

De benedenverdieping heeft een metamorfose ondergaan. Persoonlijke post, reclamefolders en kranten liggen gesorteerd in nette stapels op een stoel. Het ruikt een beetje naar de eucalyptus van het schoonmaakmiddel. Het laminaat glanst van het vocht. Veerle heeft eerst gestofzuigd en daarna gedweild. Ik richt mijn blik naar de keuken. Het aanrechtblad is schoon en opgeruimd, het linoleum glimt me tegemoet. Midden op de eetkamertafel prijkt de vaas met bloemen. Veerle kijkt mij glunderend aan. Ze is zichtbaar trots op het resultaat.

‘Tadaaa!’ Met haar hand maakt ze een weids gebaar.

‘Ongelofelijk,’ zeg ik oprecht onder de indruk. ‘Hoe heb je dat zo snel voor elkaar gekregen?’

Ze lacht. ‘Nou ja ... zo snel.’ Ze kijkt op haar horloge. ‘Een uur en vijf minuten precies.’

‘Jeetje, echt?’

Dan herinner ik me het koude douchewater dat me tot mijn positieven bracht na zeker een halfuur douchen.

‘Maar ... dit,’ ik wijs in het rond, ‘dit kan ik toch niet van je vragen?’

‘Dat heb je ook niet gedaan. Het was een geheel vrijwillige en doordachte actie van mezelf.’

‘Hoezo doordacht?’

‘Dan heb ik alvast iets kleins teruggedaan.’

Met opgetrokken wenkbrauwen kijk ik haar aan.

‘Herinner je je nog dat ik je om een gunst wilde vragen toen ik binnenkwam?’ Haar stem gaat een octaaf omhoog alsof ze tegen een baby praat. Ze kijkt me indringend aan. Denkt ze soms dat ik verstandelijk beperkt ben of dement? Haar houding maakt me plotseling opstandig, maar ik wil mijn goede humeur niet laten verpesten, dus ik knik.

Vervolgens zegt ze: ‘Ik zie dat je weer helder uit je ogen kijkt, dat was zojuist wel anders.’

‘Daar hoeven we het nu niet over te hebben,’ zeg ik geïrriteerd. Ik heb totaal geen zin in een confrontatie over mijn gedrag, de staat waarin ze mij aantrof, en al helemaal niet in goedbedoeld advies. De zwaarmoedigheid heb ik onder de douche van mij afgespoeld. Ik verkeer in een opperbeste stemming en dat gevoel wil ik vasthouden.

Ik negeer haar opmerking. ‘Vertel, wat wil je me vragen?’

Veerle werkt niet mee en doet er toch nog een schepje bovenop. ‘Goed, ik ga niet de psycholoog uithangen, maar misschien is het verstandig als je me de volgende keer zou inseinen als je weer zo voelt.’

Met een kort, afwerend gebaar wuif ik haar opmerking weg.

Veerle zucht, maar kennelijk besluit ze dit onderwerp, mijn dubieuze gedrag, te laten voor wat het is.

Ze vertelt me dat haar werkgever, de eigenaar van het gerenommeerde modemerkt Moda Lisa, haar heeft gevraagd een project op te zetten in Argentinië. Haar ogen glimmen van enthousiasme. ‘Ik moet daar de markt gaan verkennen, en dat niet alleen, het is de bedoeling dat ik daar een afzetgebied creëer voor onze kleding.’

Ik knik geïmponeerd.

‘En dan nu de hamvraag ... wil jij in die tijd voor Dali zorgen? Ik moet over een paar dagen al vertrekken en ik blijf lang weg. Wel drie maanden,’ zegt ze er met een vragende frons in haar voorhoofd direct verontschuldigend achteraan. Gehaast vervolgt ze: ‘Natuurlijk betaal ik je ervoor.’

Ik maak een wegwerpgebaar om aan te geven dat ik die beta-

ling niet wil. ‘Natuurlijk zorg ik voor Dali, waag het niet om me daar geld voor te geven, dan doe ik het niet.’ Ik grijns naar haar, zodat ze begrijpt dat ik een geintje maak en dat ik hoe dan ook wil doen wat ze vraagt.

Dali is haar cyprese kater. Een leuk en eigenwijs beest waarmee ik het prima kan vinden. Ik zie het opeens helemaal zitten. Het vooruitzicht maakt me zelfs vrolijk.

Veerle – 2020

Veerle treuzelt bij haar eigen voordeur. Zal ze teruglopen en haar buurvrouw zeggen dat ze van gedachten is veranderd? Misschien is het toch niet zo'n goed idee om Lena met de zorg voor Dali op te zadelen. Vandaag was weer eens duidelijk hoe labiel Lena is. Wat nou als Lena in haar verwarring de sleutel kwijtraakt en ze haar huis niet meer in kan, of als ze opnieuw terugvalt in een depressie. Ze kan dan niet eens voor zichzelf zorgen laat staan voor Dali.

Ze roept zichzelf tot de orde, ze moet niet zo doemdenken. Een extra sleutel is al een stukje van de oplossing, daarnaast is Dali een slim beestje. Via het kattenluik kan hij overal naartoe en in zijn keuze van vrienden is hij bepaald niet kieskeurig, zeker niet als hem dat lekkere hapjes oplevert. Hij is zo ontrouw aan zijn baasje, als een deserterende soldaat in een oorlog. Doodgemoedereerd, alsof de hele wereld van hem is, loopt hij andere tuinen binnen en schuurt met zijn lijfje tegen alle benen die zijn pad kruisen. Als het op eten aankomt ontpopt hij zich plotseling tot een allemansvriend. Nee, over Dali hoeft ze zich geen zorgen te maken, die komt echt wel aan zijn trekken. En zo niet, dan is haar kat niet te beroerd om het recht in eigen hand te nemen. Het zal niet de eerste keer zijn, dat hij met plakjes vleeswaren thuiskomt, weggekaapt van een of andere tafel of aanrecht.

Ach, en Lena ... ze weet inmiddels toch hoe ze is. Ze wonen vijf jaar naast elkaar. Veerle woonde al in het rijtje toen Lena haar buurvrouw werd. Ze heeft haar vaker zo aangetroffen. De laatste keer was een aantal maanden geleden. Uiteindelijk volgt op zo'n negatieve periode altijd weer een positieve. Een beetje té positief misschien, maar afijn ... Die snelle en onverwachte wisselingen in Lena's stemmingen en gedrag kent ze inmiddels.

De depressies, waarin zwartgalligheid en fatalisme de boven-
toon voeren, werden tot nu toe altijd gevolgd door langere peri-
oden van overdreven vrolijkheid en hyperactiviteit.

Zij heeft beneden al opgeruimd en schoongemaakt, maar
straks worden de ramen van de bovenverdieping naast haar ver-
der opengegooid om het dekbed op te schudden en de kleedjes
uit te kloppen. Inmiddels kent Veerle het ritueel. Door de mu-
ren heen zal het gedempte gezoem van de stofzuiger klinken,
daarna zal haar buurvrouw aan de gang gaan met emmers sop.
Het is een vast patroon, dat ze al meerdere keren heeft meege-
maakt.

Veerle schudt de twijfel van zich af. Lena is gek op Dali. Ze
zal de zorg voor de poes serieus oppakken. Sowieso is Lena een
enorme kattenliefhebber. Eigenlijk vreemd dat ze zelf geen kat
heeft. Ze moet toch eens aan haar vragen waarom niet, want ze
kent niemand die zo lief is voor Dali als Lena. Ze heeft er plot-
seling het volste vertrouwen in dat ze het goede besluit heeft
genomen. Wie weet heeft de verzorging van Dali zelfs een the-
rapeutisch effect. Lena moet gewoon iets of iemand hebben om
voor te zorgen. Die verantwoordelijkheid zal haar juist goed-
doen.

Veerle laat het onderwerp verder rusten. Ze heeft nog dui-
zend dingen te doen vóór haar vertrek. Ze pakt pen en papier.
Eerst maar eens beginnen met het opstellen van de te-doen-lijst-
ten. Eén zakelijke, en één met privékwesities. Tijdens het schrij-
ven komt ze tot rust.

Na een kwartiertje tikt ze bedachtzaam met haar pen tegen
haar tanden. Het zijn twee lange lijsten geworden. Het overzicht
schept wel duidelijkheid, maar het zal even duren voor alles is
afgevinkt. Ze begint met het afronden van de PowerPointpre-
sentatie waarmee ze al een eind op streek is en die is bestemd
voor de meeting met het bedrijf La Elegante in Buenos Aires.
De enige afspraak die al staat gepland. Op de zaak zal ze een
keuze maken uit de kleding van de collectie die ze beslist wil

meenemen. Uit ervaring weet ze dat kopers de stoffen willen voelen, ze door hun vingers willen laten glijden en ze binnenstebuiten willen keren, om te kunnen vaststellen of de afwerking in orde is. De modeshows van het laatste zomerseizoen staan op een usb-stick, die kan ze zo laten zien, evenals close-up foto's van alle kledingstukken. Dat alles bij elkaar, samen met de prachtige catalogus, geeft een professioneel en compleet beeld. Nu alleen nog de presentatie.

Lena – 2020

Veerle is nog niet de deur uit of ik verzamel emmers, sponzen, doekjes en borstels en verdwijn naar boven. Het dekbed ontdoe ik van zijn hoes, de onderlakens trek ik van het bed. Tussendoor zet ik de radio aan en zing mee met een liedje van Bløf over de Zeeuwse kust. Het kussen klopt ik uit buiten het raam en leg het in het kozijn van het geopende raam te luchten. De winterzon schijnt op mijn wangen terwijl ik half uit het raam hang en leunend op het dons mijn tuin inkijk. Hij is niet groot, maar groot genoeg om mijn favoriete hobby, tuinieren, in te kunnen uitoefenen. Diep adem ik de koude lucht in. Op de achtergrond schalt een volgend lied uit de radio. Een intens gevoel van geluk overvalt me als ik in de tuin de eerste bloemen van de Helleborus opmerk. Iets verder staat de toverhazelaar in een beginnende bloei. Schitterend zoals de natuur regelt dat er ook in de winter iets te genieten valt. Ik kijk aandachtig naar de bloemknoppen, waarvan enkele zich aarzelend openen en hun eerste citroengele bloemen tonen. Dat ik dat niet eerder heb gezien. Domme gedachte, ik weet natuurlijk dondersgoed waarom niet.

Niets valt mij op als ik door die allesoverheersende neerslachtigheid wordt overmand, zelfs mijn tuin, waarop ik zo gek ben, kan mij dan niet bekoren. Deze keer was de aanleiding een heel vervelende ervaring op mijn werk. Alsof dat niet genoeg was, drongen diezelfde decembernacht zich allerlei nare beelden uit het verleden aan mij op in een steeds terugkerende boze droom. Keer op keer, alsof er een herhaalknop was ingedrukt, werd steeds dezelfde scène aan mij getoond. Kims lichaam vloog door de lucht en ik keek toe. Het beeld wisselde. Ik staarde naar mezelf, naar de expressie op mijn gezicht waarop de uitdrukkingen van angst en afschuw met elkaar streden. Ik zag hoe mijn handen mijn oren bedekten om het geluid van de doffe klap van het lichaam op het asfalt niet te hoeven horen.

Terwijl ik naar buiten staar, wordt de droom in mijn hoofd nogmaals afgespeeld. Nee, nee! Niet terug naar die hel. Weg met die afschuwelijke beelden. Ik geef mezelf een harde klap in mijn gezicht. Het kletsende geluid brengt me terug naar het heden. Ik sta hier voor mijn raam, niet op die weg, en ik kijk gewoon mijn tuin in. Geen paniek. Ik adem diep in en uit en kijk weer naar de bloeiende planten. Het is 2020. Ik ben dertig jaar, geen meisje van veertien, maar een volwassen vrouw. Heftig schud ik met mijn hoofd om het laatste vleugje nare herinnering uit mijn gedachten te bannen. De radio zet ik een tandje harder. Wild begin ik mee te dansen met *nobody's wife* van Anouk.

Veerle is gisteren naar Buenos Aires vertrokken. Ik heb haar afgezet op Schiphol en geholpen met de immense koffers met daarin een groot deel van de collectie van Moda Lisa.

‘Mijn god,’ pufte ik, toen ik de koffers op de kar tilde. ‘Hoe ga je dat straks bij aankomst doen?’

Ze lachte. ‘Alles is geregeld. Op de luchthaven staat iemand mij op te wachten die mij naar het hotel brengt. Ik heb er wel even voor moeten soebatten maar uiteindelijk is het gelukt. Moda Lisa heeft voor mij een privéchauffeur voor de hele periode ingehuurd. Chic hè? Allemaal op kosten van de zaak, natuurlijk.’ Ze knipoogde.

‘Poehpoeh,’ zei ik vol ontzag, ‘zeker chic! Jij bent geboren met een gouden lepel in je mond.’

Met een frons in haar voorhoofd, alsof die opmerking haar irriteerde, had ze me aangekeken.

‘Daar zou ik maar niet zo zeker van zijn, Lena,’ had ze gezegd.

Ik was er niet verder op ingegaan. Dat kon ook niet, want door een parkeerwachter werd ik gesommeerd te vertrekken. Snel was ik in mijn auto gestapt. Als groet stak ik mijn hand uit het open raam omhoog. Veerle liet ik achter voor de ingang van vertrekhal drie. In mijn binnenspiegel zag ik haar terugzwaaien.

Twee dagen voor vertrek was Veerle langsgekomen om de sleutels af te geven. Ik zag wel dat ze zo onopvallend mogelijk de hele benedenverdieping afspeurde op nieuwe tekenen van

verwaarlozing, maar die waren er niet. Ik had de boel goed bijgehouden. Ze gaf me instructies voor Dali, die ik behoorlijk overbodig vond. Het was niet de eerste keer dat ik voor de poes zorgde.

Sinds een week ben ik weer aan het werk. Het is zes uur als ik thuiskom. Eerst maar even naar Dali. Zodra ik de sleutel in het slot van de voordeur steek, hoor ik hem miauwen alsof hij op de mat heeft zitten wachten. Direct als ik over de drempel stap, duwt hij zijn warme vacht tegen mij aan en loopt rondjes om mijn benen, waardoor ik geen stap meer kan verzetten. Spinnend neemt hij het gekriebel van mijn nagels achter zijn oren in ontvangst. Na een paar seconden besluit hij dat er genoeg is gekroeld en loopt voor mij uit naar de keuken. Bij zijn bakje blijft hij staan en kijkt me vragend aan. Krijg ik nog iets te eten? zeggen zijn ogen. Ter verduidelijking geeft hij een kopje tegen zijn etensbakje. Ik schiet in de lach. Beesten hebben geen taal nodig. 'Zo jongen, jij hebt dus honger?'

Met zijn groene ogen staart hij me aan. Zijn staart zwiept heen en weer.

Ik doe wat er van me wordt verwacht. Terwijl Dali zijn brokjes naar binnen schrokt vertel ik hem over mijn werkdag. Hij eet onverstoorbaar verder.

'Weet je eigenlijk wel wat een bruin leven jij hebt? De hele dag luieren op de bank, of voor de verwarming. Af en toe een beetje drinken uit je bakje en naar buiten om te poepen of te plassen. Lekker snuffelen in de tuin, beetje springen naar een vogel die je toch niet te pakken krijgt en dan weer terug naar je warme plekje op de bank. Heb je enig idee wat ik vandaag heb moeten doorstaan? Een oersaie vergadering waarin ik toelichting moest geven op de kwartaalcijfers. Het begon alweer goed. Eric, met zijn arrogante kop, vroeg hoelang ik nodig dacht te hebben, want ze hadden niet veel tijd. Nou vraag me dan niet te komen. De cijfers spreken voor zich. Hij heeft de stukken allang digitaal ontvangen. Volgens mij vraagt hij mij er alleen maar

bij omdat hij zich dan kan verkneukelen om mijn gehannes en gestotter. Hij voelt zich blijkbaar belangrijker door zo denigrend te doen. Hij weet nog niet half hoezeer hij mij nodig heeft. Misschien moet ik maar gaan solliciteren. Andere bedrijven zullen me ongetwijfeld de waardering geven die mij toekomt.'

Dali kijkt even om als ik verontwaardigd snuif. 'Weet je ... dit bedrijf wordt gerund door managers die het woord arrogantie hebben uitgevonden. En dan te bedenken dat niemand mij ooit op een fout in mijn berekeningen heeft kunnen betrappen.' Tegen Dali kan ik stoer doen, maar ik weet dat ik het lef niet heb om over te stappen naar een ander bedrijf. Bij de gedachte alleen al dat ik de concurrentie zou moeten aangaan met andere kandidaten in sollicitatierondes, krijg ik het benauwd. Ik krab Dali, die onverstoorbaar door blijft eten en die op geen enkele manier blijk geeft van enige belangstelling voor mijn verhaal, weer achter zijn oren. 'Kijk, dat bedoel ik nou. Jij kent geen zorgen. Je wordt voorzien van je natje en je droogje, en er zijn ook nog eens mensen die van je houden, en die je dat laten merken door je aan te halen. Weet je wel hoe bevoorrecht je bent? Net als je baasje,' zeg ik er peinzend achteraan. 'Jullie passen bij elkaar.'

Vanuit de keuken kijk ik de smaakvol ingerichte huiskamer in. Veel witte hoogglans meubelen met chromen accenten en accessoires in een bijna brutale combinatie van rood, knalroze en oranje. *Design!* schreeuwt de inrichting mij toe. Uit verveling trek ik een keukenlade open. De inhoud is hetzelfde als bij mij, alleen ligt het bestek hier keurig gerangschikt, en niet alsof het erin is gesmeten. Zou het overal in haar huis zo netjes zijn? Ik open de keukenkastjes. In een ervan ontdek ik een doos Leonidas bonbons, waaruit er twee ontbreken. De witte met een vulling van koffiecaramel staart me aan. Eentje zal ze toch niet missen? Ik stop hem in mijn mond en sluit mijn ogen. De zachte substantie vult mijn mond. Als er toch geen chocolade bestond, waar moest een alleenstaande vrouw dan haar genot vandaan

halen? Ach, nog eentje dan. Ik kies er een van melkchocolade met daarop een amandel. Nu moet ik de doos heel snel terugzetten, anders loopt het uit de hand. Langs het kookeiland loop ik de huiskamer in en zak neer op de witleren bank. Mijn vingers glijden door een stapel tijdschriften. Tot mijn verbazing ontdek ik tussen de glossy's over mode en inrichting een oude Playboy waarvan de hoeken zijn omgekruld. Wat moet Veerle nou toch met een Playboy?

Ik blader er nieuwsgierig doorheen. Het kriebelt een beetje in mijn buik. Ik probeer het gevoel te negeren, maar het lukt niet echt. Met mijn vingers trek ik lijnen lang de verleidelijke curves van mooie vrouwenlichamen. Bij het middenblad valt mijn mond open als ik de schaars geklede vrouw op de centerfold herken. Het is de jongere uitgave van Veerle. Het enige wat ze draagt is een witkanten slipje. Haar handen ondersteunen kleine, maar parmantige borsten die uitdagend naar voren steken. Haar ogen en mond zijn een en al verleiding. Ik breng het blad nog iets dichterbij mijn gezicht.

'Mijn god,' fluister ik voor me uit als ik het blad weer laat zakken. Dali springt op mijn schoot en nestelt zich boven op het opengeslagen tijdschrift. In gedachten verzonken aai ik de kattenrug en vraag ik me af waarom Veerle zich hiervoor heeft geleend. Narcistische trekjes? Ik probeer Dali opzij te duwen, hij ligt precies op Veerles hoofd, hals en bovenlichaam. Geïrriteerd kijkt hij op. Weer geef ik hem een duwtje. Beledigd springt hij op de grond en verdwijnt door het kattenluik. Ik kijk naar de foto. Ze is zo mooi, jong, strak en glad. Zouden mannen een jonge vrouw - nog een meisje bijna - met zo'n karakteristieke klassieke houding opwindend vinden? Veerles foto met het opgerichte hoofd op die lange blanke zwanenhals doet denken aan een adellijk portret uit de achttiende eeuw. De afbeelding heeft iets mystieks. Het is bijna feeëriek, alsof ze niet echt bestaat, alsof ze uit een sprookjeswereld is gestapt. Ze is zo verschillend van de andere meiden in het blad. Toch spat de erotiek van haar

foto af. De fotograaf heeft die betoverende uitwerking, die ze ongetwijfeld ook op hem heeft gehad, goed vastgelegd. Alleen Veerles uitdagende oogopslag - die zegt, *pak me dan* - en de clichéhouding van verleiding waarmee ze haar borsten aanbiedt aan de kijker, zijn kenmerkend voor een Playboy Bunny. Dat heeft ze vast gedaan op aangeven van de fotograaf, die zich natuurlijk wel aan zijn opdracht moest houden. Misschien werkt het wel zo dat, hoe onbereikbaarder een vrouw lijkt, des te harder het jachtinstinct van de mannen gaat werken? Zouden ze daar opgewonden van raken, of knappen ze daar juist op af? Ik weet het niet. Ik kan me wel voorstellen dat de mannen die deze bladen kopen in de beslotenheid van hun eigen domein, zoals een slaapkamer, een cabine van een vrachtwagens, achter hun bureau, in het toilet, of waar dan ook, zich flink zullen uitleven op Veerles foto. Beelden van masturberende mannen trekken aan mijn ogen voorbij. Het heeft iets eenzaam, iets heimelijks, iets smerigs. Tegelijkertijd is het ook opwindend. Plotseling ontstaat de wens dat ik, net als Veerle, dit effect bij anderen kan teweegbrengen. Het moet een gevoel van macht en superioriteit geven. De seksschandalen, waarover je leest in de roddelpers, gaan vaak over filmsterren, rijke zakenmensen, of hooggeplaatste politici. Eigenlijk bijna altijd mannen. Toch is het hier Veerle die de macht in handen lijkt te hebben. Dat zou ik ook wel willen. Hoe zou dat zijn om het vermogen te hebben iedereen te kunnen betoveren, zowel mannen als vrouwen. Veerle hoeft slechts aan een paar touwtjes te trekken en haar bewonderaars bewegen als *puppets on a string*. Als ze dan ook nog een lach tovert om haar mooie volle lippen, is iedereen als was in haar handen. Wat een geweldig gevoel moet dat zijn.

Als ik het blad dichtsla, zie ik de datum op het omslag: december 2008. Twaalf jaar geleden. Ik maak een snelle rekensom. Ze was toen achttien, net als ik. We zijn even oud. Kort geleden, feliciteerden we elkaar nog met onze dertigste verjaardag. Mismoedig constateer ik dat onze leeftijd, naast het feit dat we burens zijn, de enige overeenkomst is tussen ons tweeën.

